Trnka, Frantisek Dobromysl
Wesna, ci, Basne prwotinne
F.D. Trnky

PG
5038
T7W4

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/wesnaibsnprwot00trnk

B
257

XIII. N. 2 Bibl. Pottenstein.

Wesna

37-K1

čí

Básně prwotinné

F. D. Trnky.

ČESKÉ MUSEUM

Wesna

či

Básně prwotinné

F. D. Trnky.

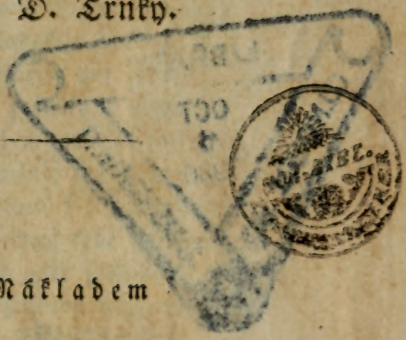

Nákladem

Jana Fr. Pospjssila,

kragsk. a biskupsk. Impressora.

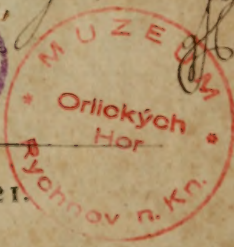

W Hradci Králowé, 1821.

PG
5038
T7 W4

K milownjkům básnjctwj.

(w Humpolci po letnicjch 1817.)

Přigměte ty básně citu newinného
S twářj ochotenstwj kynaucj;
I tak genom skladatele horliwého
Dogde odměna mu žádaucj:
Gsauť to teprw začátky a prwotiny
Básniwosti w prwnjm rozkwětu.
Gesstě bobek newěncj mé židowiny,
Duch se nepne k tomu předmětu;
Wssak w wlastenectwj sobě poswěcuge,
Geli hodno gaké zásluhy?
Kde se uljčená zisstnost nezgewuge,
Ani hrubé skladu neduhy.
Kéžby prácečka ta mjlo zawjtala,
Mužům srdce prostočeského;
Kéžby rozkřjsla a sstastně rozdmychala
Oheň wlastenectwj prawého!
Wáš ať pogme k citelnosti slussné, swaté,
Kteráž utěssenj rozsjwá;
O, ať stále každý dni a leta zlaté
Za mzdu přiměřenau požjwá.

K Čeſſtině.

(w Náměſſti u Olom. 1820.)

Čeſſtino! autěcho má mocná, ó čáko gedinká!
Od tebe nikde, milá! neupuſtjm w ſtraſti i ſlaſti;
Tyš mnoho dobrodinj welkých ſynu ſwému dopřála;
Zgednáwáš poſawád utočiſſtě mi, má těſſitelko!
Podporu zawděčugjc mně milau we mladoſti neklidné
Tyť gen Čeſſtino má! chyſtáš mi radoſti přigemné;
Když mě nemoc zaſtihne krutá, mně Ty léky podáwáš
Genž myſl mau zotawj, weſſtjpjc w ſrdce mi rozkoš.
Straſtli mě obſtaupj, tenkrát w tobě autěchu mjwám.
Anto lidj zrádných potká trpkoſti mě čjſſe,
Ty mně ſladjš hořkoſt tuto, genžby otrápila wěk můg
W prſu želům uwřeným wolné ty průchody kleſtjš.
S mých ňáder ſnjmáš tjžjcj břjmě žaloſti;
Má tebe láſka wřelá; wděčnoſt má zwěſtuge wezdy,
Swým žiwotem milerád zpečetjm twau ſláwu a hodnoſt
W ljtém wálky geku zhaubné ſwau harfu domácj
Pod paždj chci noſit, wlaſtenſké wzjwati Umky,
Baurit ſtále tebau, w odpůrce ſwoláwati ſſipy.
Ať rokotá tu mi harfa nowá, njž ctjt tebe žádám,
Pod praporec ſlawný twůg wěrná ſrdce wybjzjc.
Pomſtu genom náhlau ať ſoptj na wrahy twé, a
Genž tobě křiwdu činj bezděčně zrádce hanebné.
W blažném mjru libým kwjtjm budu wěnčiti harfu,
We twau ſláwu genom, coš mě gala ſrdce miloſtj;
Twým heſlem zbuzowat bratřj swě k wjře a láſce.
Sladce magj hlaſowé tito, gež gſi nawrhla, plynauti;
Swým ohněm i giných ledwj rozžjti popjljm;
Láſku budit k tobě neſkonalau, těž oběti hogné.
Můg tebe duch welebj z wděčneſti a wjry upřjmně;
An zoře růžočelá odwjrá gitru mladému

Brány zlaté, blažecj wzcházj na tworſtwo pokliduoſt;
W mém wyſnénj prwnjm horkau tebe wéſtugi tauhau;
Swûg co žřetel tě chowám, i podjl beru laſkawě na wſſem
Oſudu twém wérný; i žaloſtjm tebe ſmutniti ſpatře;
Mau i radoſt ljcj twář, když twé kſtjce owěnčj.
Nic na Bozjch lepſſjho ſi gá pod ſlunci nežádám,
Než radowat ſe twé, má Čeſſtino! ſláwě a kráſe.
Při ſtraně buď mi pořád, neopuſt wérného milence:
Po wſſechněch ceſtách wéku mého prowáděti rač mne.
O! nadchniž mne duchem, má Čeſſtino! ſwým, abych obſtál
W bauři hlaſůw, bugarau myſlj rozhánége bleſky,
A hromy nepřátel marných, genž záři kazj twau.
Až kleſnau způrců oſſemetných uſta ohyzdná,
Mračno ſe rozgaſnj poſutjm poli twému hrozjcj:
Pak tobě wjtězný w twau oſlawu ſeklenu oblauk,
W chwálozpěwjch ryčných zwelebjm twé gméno ſlowutné;
Čiſtým prawdy blahé světlem na zrádce poſwjtjm,
Treſt přjſný wypowjm wadným, též zášluhu wérným.
Až ruka má oſlabne čilá, až naſtane dluh mi
Dát z žiwota, w twém lůně ſložjm ducha ſwého magetnoſt;
Ať potomek znamená, že w mých krew praudila žilách
Wlaſtenſká, že i po ſmrti duch můg w Čeſſtině horlj!

Na ſmrt mé drahé Matky.

(w Nám. w ſrp. 1820.)

Tecte z očj wolných, ſlze horké, tecte i hogně!
Matku ſeljm dobrau; gi ſmrti rámě galo
Ach nenadále, a trn bolný w mě zatknulo ſrdce.
Plačte gi autrpnj! hodna=tě oželenj.
Dobrota gi proſtá a wljdnoſt ſſlechtily wábně,
Pilna powinnoſtj končila pauť žiwota.
Straſti mnohé uwalil na ni oſud; i mužně ge neſla:
Teď ge prázdna želů, nawždy ge uzdrawena.
Upřjmnau láſkau wždy mě ſſetřila, w ſmutku, w radoſti
Na wſſem poſtawenj měm brala wěrně podjl.
Wěčně ach odſtraněná ge nynj mé láſce učinně,
Ukrutným oſudem; ſlužbu genom wykonat
Poſlednj, nebyloť mi dopřáno pro dálku potřebnau;
Stydnaucj celowat w odchodu uſta gegj
Na wěčnoſt, wěrhau poſlednj tauhu poſlechnaut.
Haſnaucj oči wděk gj mile zatlačiti;
Ach nedopřáno, drahé oſtatky zaſeypati prſtj,
By hrob ſe zweyſſil mau i také ochotau.
Teď náš hradba dělj wěčná a nerozkotatelná;
Nač wzdorowánj mé? kleſlaby ſjla ſlabá.
Naſtáwáť wſſem nám putowat tau ze ſwěta bránau;
Spjš neb pozděgi náš ſmrt wywolj za kořiſt.
Schránko milá! ducha wýtečného tichaunce ſpočjwey.
Oſlawená! k nebeſům genž tebe neſla peruť
Angela, wzezři na nás wěrně, kwiljme tě Matko!
Odňata žeš ňádrům wzdýchagecjm po tobě.

Lhostegný přjtel.

(w Humpolci 1817.)

Dokud howj sstěstj tobě,
Mnoho přátel můžeš sobě,
Gednjm zřenjm wyzjskati.
Když ti ale wýhost dáwá:
J ten, co dřjw srdce wzdáwá,
Nebude tě litowati;
Ale osiřelé stoly,
Které horce milowal.
Tenkrát tobě hory, doly,
Wěčnau lásku slibowal,
Když ho pára z lahodiwých
Mjsek k sobě wábila,
Wláha pogů rozuitliwých
Zmrzlau krew mu wlažila;
Pročež negew takowému
Přjteli swau srdečnost,
Aby hrozná srdci twému
Nebyla ta newděčnost;
Nébrž w přjležité době
Skaumey geho powahu —
A tak neusskodj tobě,
Byť i strogil nástrahu.

Lidce.

(w Humpolci 1817.)

Ó, Lidko! čáko srdce strastmi sewřeněho,
Kyž wěčně radugi se bleskem zřenj twého!
Tak černá zádumčiwost nezhasne mě twáři,
Genž wygewuge radost, poklidnosti záři.
Když nasse žiwobytj odpor zahořčuge,
A zaufalosti zrádné lest se wyskytuge:
Tak wsypu we twé lůno praudy žalostnosti,
Gak mhla by zassly w sserost zapomenutosti.
Ach krutá w swětě změna, strassné pomysslenj!
By wyminulo z mysli nynj w okamženj!
Ta hrozná mstitelkyně lidstwa přebjdného
Gen bez konce si wládne; co gj z twora mdlého?
O, milko! tak i wěk náš zatrpčiti může.
Hle! gak se genom dotkne, wadne krásy růže!
Ta může wěkostrmnau oddělit náš mezj —
Gak strassný užas w tomto powědenj wězj!
Dnes drahá! plnau sjly w obgetj tě winu,
Snad zegtra na twém hrobě w horkých slzách splynu!
Tak člowěk mnj, že radost wěkau w letu stjhá,
An wůkol obraz smrti nagednau se mjhá! —
Ach! kam lze uprchnauti z toho swěta stroge,
By nasse ustawičné skončily se boge?
Co ale mohau nářky lásce nahraditi?
Nic, genom gesstě wjce hoře rozmnožiti.
Tak ustaň, zbědowané srdce, gednau lkáti!
Co platno, nemožnoli z toho ukog sáti?
Nač trudnost wssudebytnau rozpomjnat máme?
Tjm genom přjležitost k nowým nářkům dáme.
Až hrobu klidný stánek ustele nám lůže,
Pak wěčně nasse srdce oddychat si může.

Wyčjtánj.

(w Hradci 1817.)

Gen se na mne gednau
Gakáš djwka zaſmála:
Tu hned we mně zprudka
Tiſjc ohňů rozwála.

Že gſem gi rád widěl,
Sama dobře wěděla;
Když gſem na nj žádal,
Hubinky dát nechtěla.

Tak gſte wſſecky holky!
Podiwně náš ſkaumáte;
Gak náš wolně znáte,
Pořádc se zdrahúte.

A když od wáš gdeme,
Samy k nám se winete;
Nechcemli se wrátit,
Potom hořce pláčete!

Upřjmnoſt.

(w Hradci Král. 1817.)

Šiaſtný, komu oko wěrně
Přjznj ſladkau oplýwá:
Toho péče minau černě,
Radoſt se naň uſmjwá;
Proček nechť mne ſtále blažj
Láſka genom upřjmná;
Po nj rádo ſrdce bažj;
Onať wěrnau radu dá!

Hřbitow.

(w Hump. 1817.)

Zde w tom mjstě smutku poswátného,
Kde gen tichost wěká obýwá,
Zde, ach z hlaubky srdce ljtostného
Horké wzdychánj se wyljwá:
Gaký pohled! wssechno k truchliwosti
Samowážné bez odporu zwe!
Proč se mýsl wine k hnětliwosti?
K rozgjmánj tesknému proč lne?

Černá wěže chrámu possmaurného,
Malby po zděch smutek gewjcj,
Kamenowé stwůru ostárlého
Zbytky člowěčenstwa krygjcj;
Zde ta zelenawá borowice,
Gegjž stjny w hroby splýwagj;
Tamto wytesané popelnice,
Konec wssemu! tagně wolagj.

Swatá tichosti! gak mocně gjmáš
Srdce k austrannému teskněnj!
Bez ohledu raussku zpauře snjmáš,
Záhubliwé dusjc wássněnj.
Přistup twore, genž se w prachu bočjš,
Pna se z mdloby newytěžené;
Přistup sem, tu přepatrně zočjš
Klam swé tauhy nedowolené.

Wssemi wládne stálowěký spánek —
I tjm, w němž se gátra bauřila;
Žádný nehádá se o swůg stánek;
Wěčná swornost wssecky spogila.

Tu se tuhé pauto rozbořuge,
Otrok pod ujm wjce neklesá;
Záwisť wjce giných nesužuge,
Nad nesťěstjm cizjm nepleská.

Krásně tjlko nesťtjtj se wjce
Ležet podlé twáři ssťaredé;
Děwče, gemuž kwetla dřjwe ljce,
Zde si wjce krásu newede;
Zde se pyssný bohač za muzného
Spolubratra wjce nestydj;
Knjže rozdjl stawu wznesseného,
Zwlášťnosť auřadu wjc newidj.

Wybauřil tu zhaubnym hněwem gatý,
Newjřj w něm wztěku ohňowé;
Nehrozj tu křjž ni řetěz zlatý,
Ztroskotání gsau tu znakowé;
Strassné lidohromce, které celý
Swět nemohl spjsse směstnati,
Bez obtjže smrt se mocná welj
Whrobek uzauninký srownati.

Wssecko ztícha spj, a neprocitne
Žádný z hrobu powždy klidného;
Ach! w něm nikdy wjce nezaswitne
Swětlo gitra rozedněného.
I my se tam někdy ubereme,
I my někdy přestaneme žjt;
Bychom zassli, smrti neugdeme:
Nastane wssem tauto branau gjt.

Wlaſſtowinka.

(na ceſtě z Wjd. do Hump. 1820.)

Kde gſi wlaſſtowinko byla?
Kde tak dlauho létala?
O, gak gſem tě ſmutná holka
Pořád očekáwala!

„Zaljtla gſem na ſtawenj,
Kde milý twůg bytuge;
Žaloſtně gſem opěwala,
Co twé ſrdce ſužuge!“

Řekni, řekni wlaſſtowinko!
Co miláček můg prawil?
Kdyby mne twůg ſladký hláſek
Zlých domének pozbawil.

„Wzdechna ſobě hořekowal:
O, gak rád Bělinku mám!
Pro ni bych wſſe obětowal,
Pro ni chtěl bych umřjt ſám!“ —

Gak gſem ſſtaſtná, wlaſſtowinko!
Gak ſe w duchu radugi!
Leť, ó leť a zapěg gemu:
Že ho wěrně milugi!

Strassidlo.

(w Humpolci 1817.)

Giž strassná půlnoc burácj —
Co na wěži se potácj?
A upně skřehotá,
Až srdce drkotá?
Kdoš myšli, ducha mužného,
Běj, zpytug, co tak hrozného
Tam w djře holotá.

Poď Besto! rychle kluseyme,
A kdo to? pilně zwjdeyme.
Ha! z blbých nebuď skot,
Ať nepromlauwá swět:
Žeš ty tak babský hrdina,
Gak dwanáctá znj hodina,
A den se wracj zpět.

Giž ssumj zbljzka stěžege,
Giž černě prassti wořege,
Giž ficj wětrowě
Skrz křje hrobowě;
Kdo skuhrá tamto se wěže,
A semtam házj otěže,
Snad nepokognj duchowě?

Br! hrůza, mráz gde po těle!
Co gdeme gakši nesměle?
J dodeyme si chuť:
Gá tebe, ty mne nuť!
Se báti, totě powěra;
To dělá genom chuděra.
Gen poďme, buď gak buď.

Giž wůkol černá temnota,
A bezdussliwá pustota,
Gen wzhůru, wzhůru gen!
Co widjm, ge to sen?
Kdě straně, co ge kostnice,
Co hemžj se tak welice?
Teď s mužnostj gen wen!

Kdo? genž tu nedá pokoge?
Mluw, ať ge tady bez boge!
Ha, kdo to? — Stjnowé,
Gež činj zwonowé;
A sowa z djry holotá;
Tak myšl w strachu drkotá,
My stařj traupowé!

Přjteli W. Hrbkowi.

(we Wjdni 1820.)

Nebe dobré! genžto k oprawdowé
Láse dobrotu swau skloňuges;
A když tebe prosj člowěkowé,
Prosby wěrné sobě libuges:
Wylj čjssi swého požehnánj
Na přjtele mého drahého;
Dey ať miluge mě bez ustánj,
A mne uznáwá wždy za swého!

Hrůza neyhroznĕgſſj.

(we Wjdni 1817.)

Co, když wichry unáhlené
Horem ſucj,
Straſſnĕ hučj?
Moře nimi rozwzteklené,
Rozljcenj leſowé,
Nadmutĕ ſwé hřbety gežj?
Ulekanj tworowé
Tryſkem pádem w ſkreyſſe bĕžj;
Kterak, řekni, ſobĕ
Počjnáš w té dobĕ? —

Co, když wálka zkrwawená
Rozproſtře ſwá křjdla,
By žiwota žjdla
Zrádným kwapem wypila?
Když ſe zpjrá potupená
Přjroda gegjmu wzteku:
Tu znj ſtraſtné nařjkánj
W ulekaném okolj,
Hrozné ſmrti ſwoláwánj;
Ta že w giſtém audolj,
Kde wjc ſrdce nebolj,
Ubohé ty ſchlácholj.
Tu kde zhauba zhaubu ſtjhá,
Ukrutnoſt ſe mjhá,
Řekni, kterak ſobĕ
Počjnáš w té dobĕ? —

Co, když zemĕ wztekle burcuge,
Zkázu newyſtihlau wĕſtuge,

Shltj lidj na tiſjce,
Genž ſe mocně protiwjce
Hledagj ſi autočiſſtě,
A gen nacházegj poprawiſſtě.
Kterak, wyzneg, ſobě
Počjnáš w té době? —

Co, když nebe obtěžkané
Zápalčiwým lhhem
Sapá lidi ulekané,
Tjm morowým dmychem
Swrhne plod, genž prudkoſtj ſwau ſmrtjcj
Protkne každau bytoſt žigjcj;
Řekni, kterak ſobě
Počjnáš w té době? —

Co, když w domě ohlas prokljnánj
Celé dni a noci rozléhá ſe bez uſtánj,
Gedowaté wýřky mrzké neſwornoſti
Drážgj k zloſti;
Wyzneg, kterak ſobě
Počjnáš w té době? —

Ale hřjchy zprzněného ſwědomj
Krutěgſſj gſau žaloſti,
Geſſto ſrdce nawždy ochromj;
Nepominau ni na wěčnoſti!

Pjseň žencůw.

(we Wjdni 1817.)

Opět dennice
Nás do práce zwe,
Celá wesnice
Snažně čeká dne.

I my nemeſſkeyme
Hbitě z lożj wstát,
Bohu djky wzdeyme:
Tak se má dřjw ſtát!

Potom ztupené
Kosy zoſtřjme,
Magjc zoſtřené
W bedra wložjme;

A tak s Bohem w tučné
Půgdem žitniſſtě,
Wečjr w pjsni hlučné
Opuſtjme ſtrniſſtě!

Noc.

(we Wjdni 1819.)

⏑ —

Tma geſt a hrozno wůkol,
Widět nenj ſledů;
Která aſi ſtezička
Wede k milence mé?

Wynikni, ó měsjčku!
Z sserého oblaku,
Tmawau wygasni cestu,
Která wede k milé.

Čeká bledá milenka;
Nadarmo slauchagje,
Zoláli gj miláček,
Na oknoli klepá.

Wynikni, můg měsjčku!
Rozlj paprsky swé,
Abych zočil stezičku,
Která wede k milé.

Milek.

(w Hradci 1818.)

Kdo se gednau gen Milkowi
Daně platit uwolj,
O, ten se z nich newyplete,
Ať s njm gak chce zápolj.

Kolik nowých střel a luků
Gsem na Milka zlého wzal;
Ale wssecky mně polámal,
K tomu na mne pauta dal.

Wjce nechci zápasiti,
Raděg složjm křehkau zbraň;
Žádný nemůž oddolati,
Kdo mu platit musj daň.

Wogna.

(w Litomyssli 1815.)

Gak se wicher rozhořčený wzteká,
Že se wsselikeré tworstwo leká,
A gak zůřiwého moře wlny walné
Baufj, zmjtagjc se o wrcholky skalné:

Takto wogna, za njž zhaubným wzdorem
Bezedná smrt kwapj s náhlým morem,
Wssudy, kudy sběř swau newázanau wodj,
Hrůzu, nářek, diwé hanebnosti rodj.

Blažjcj mjr, spokogenost plenj,
Šťastné krage w pustotiny měnj,
A kde zkrwawenau otěž ukrutnosti
Pustj, pudj lidstwo k strastné zaufalosti.

Běda! swatá newina kde dřjmá,
Neauhonného kde winný gjmá,
Kde se práwa člowěčenstwa potupugj,
Kde gen zloty wssecky zuby wyssklebugj.

Wěneček.

(we Wjdni 1820.)

Pásla Liduffka beránky
Na palauku zeleném;
Měla růže, konwalinky
We koſſjčku ſjtěném.

Plete wěnec po tichaunku,
Plete ani neceká,
Žaloſtj ach! ubožátku
Gj ſrdéčko zatéká.

„Darmo děwče, darmo pleteš
Z konwalinek wěneček,
Swadne wěnec bez radoſti,
Neſpatřj ho miláček.“

Nechci wjce wěnce wjti,
Nechci kwjtj trhati;
Ach nenj tu, komubych geg
Ráda chtěla podati.

Běžte, ó beránci běžte!
Běžte kam ge ljbo wám;
Nechci wjce paſtwy hledět
Pro žaloſt, co w ſrdci mám!

Zbyſlaw Welmjře.

(w Hump. 1817.)

Tak předce gináč nenj, předc mám odwykati?
Gen w ſtraſtně dálce wěčně hořce zpomjnati,
Že předce mohlo blažit mne a drahá! tebe
Giž w ſwětě wnadné láſky požehnané nebe.
Wſſak gináče nám bylo tady uſauzeno,
Gak krutě od oſudu nám ge odepřeno:
Tu, kde ſe trudnoſt ſtápj w moři upřjmnoſti;
Swé ſrdce k obapolně ſlaučit citelnoſti.
Tak umořena býwá myſſlénka i ſwatá,
Tak zrádně zahanbena wůle neproklatá.
Ach! pročež ſtrminám těm nelze uprchnauti?
Proč nelze z láſky žhaucj náhle wyſtydnauti?
Gen wždycky zawrżena tato žádoſt býwá,
Gen teſkná duſſe nj zaš poſilněnj mjwá;
Tak ſnažnoſtj co býwá drahně uſtaweno,
To pomyſſlenjm na tě býwá rozbořeno.
Že gméno twé z mé myſli nelze wjce ztratit,
Proč utěchu tu ſkrownau draze muſjm platit?
Gen ſtále Welmjru ſwau widjm uplakanau,
Gak těžce wzdychá ſi, když gegj nářky ſlanau!
Gak wracj ſe gj w myſl uprchlá ta chwjle,
Kdy k ňádrům dmaucjm ſe mne přiwinula mjle!
Kde wraucjm poljbenjm ſlib ſwůg potwrdila,
A uſta moge zrádně k tomu přiwolila.
Ach kterak prohřeſſil gſem w zadaném mi ſlibu!
Teď teprw po aučinku zřjm tu zhaubnau chybu;
Proč ſrdce ſwýſtrahami ljtě newálčilo?
Proč k ochablému getj ſebe přemámilo?
Proč newálčilo hrdě do krůpěge krwe,
Proč ſchladlo, nehořelo tenkrát gako prwé,

Au milence swé neslo lásky prwotiny,
Gj žilo, neboge se ossemetné winy?
Tu opogeno mokem lásky usilowné,
Gen wolilo swau dêwu, nezualoť gj rownê.
Gj opustiti, skutkem bylo neykrutêgssjm,
Gj oklamati w lásce, klamem neyhřjssnêgssjm.
O proček nynj zmysli přjkaz tento zmizel,
A dussi mau teď pogal neyljtêgssj swizel.
Proč dřjwe nezůřil gsem budaucjmu zlému,
A blbě zadal sebe stawu newhodnému?
Gak ale má se zmužnit proti praudu gdaucj?
Gak odporowat smrti pod mečem giž mraucj?
Kde ptáče neljtostnau rukau unawené,
Kde nagde autočisstě sobě přežádané?
Tak osten násilný mne poslussným být welj,
A tauhy srdečliwé od aučinku dělj;
Gen trpět, lkát ge srdci tomu odkázáno;
Mně na swětě swau gestost čjti nenj přáno;
Mne nawždy záwazkowě, zámyslowé krutj
Tak o samotě citu hrozné upět nutj.
O, budiž aspoň srdci nêgak uleweno,
Ach! aspoň bytj krátké tady wyměřeno!

Hromobitj.

(w Hradci 1817.)

Kalj se obloha, wicher se wzteká;
Wſſelikė ſtwořenj ſmrti se leká;
Hrne se ledowec, hadj ſe bleſk,
Straſſliwý po nebi walj ſe třeſk.

Probůh! ta hrůza, ty ſinawé křjže,
Náhle ſe laudj k nám bljže a bljže;
Hlaſitě zdaleka lomcuge hrom,
Náſilným praſkotem zahučj w tom.

Boże! gak ſrdce tu auzkoſtj trne,
Horký pot s ſwraſkłého čela ſe hrne,
Hlawa gde do kola, kratj ſe duch,
Zhlédnemli plápolat ohniwý kruh.

Gaké to diwadlo, gaká to puſtoſt,
Giſkřjcj nebe, ta oblaků huſtoſt,
Gakoby celý ſwět wymřjti měl,
Gakby nás w propaſt ſwau pohřbiti chtěl.

Newina genom ſe nehrozj toho,
Od ſwého Boha ſe naděgjc mnoho;
Pro ni to přeſlawné diwadlo geſt,
Pánu i we hrůze zwěſtuge čeſt!

Neſtáloſt.

(w Hump. 1817.)

Hořké ſlze z očj plynau;
Wſſecky radoſti mne minau.
Když můg duch ſi rozgjmá,
Že zde žádné radowánj:
Nenalézá ſetrwánj,
Žaloſtnoſt mě pogjmá;
Gako ſſipka, gako hlas
Letj, mine wrtkỳ čas.

Člowěk w wětru zámky ſtawj;
Wždy ſe naděgj tau bawj,
Že mu ljp ſe poděge;
Dřjw než na ni ſlunce ſwjtj,
Giž giž přeboleſtně cjtj,
Gak ho ſwedla naděge;
Čjm ſe w myſli těſſjme,
Toho často željme.

Komu wčera wěnce wili,
Gehož zdrawj wſſudy pili,
Toho gala krutá leſt;
Komu třpytěly ſe twáři
Gako obleſk zornj záři,
Zhaſ', kdež geho kráſa geſt?
Stkwělau ljcj zardělоſt
Potáhla teď zmrtwělоſt.

Ljbezně ſe nebe ſměge,
Wětřjk lichotiwo wěge,
Celỳ ſwět ſe raduge:
Wichřice w tom rozlobená
Mračna ohněm obtjžená
W ſiwỳ dûmáč ſhrnuge;

Blesky křjžem lětagj,
Hromy hrozně řechtagj.

Ossenj se bugně wlnj,
Kwjtj blahem srdce plnj,
Hrdě čněgj hágowě:
Zářiwá w tom woda supá,
Wssecku okrasu tu zdupá;
Genom smutnj zbytkowě,
Genž z tě pausty hleděgj,
Tuto zkázu gewěgj.

Wssak proč zakljnati změny?
Tyť i magj zwlásstnj ceny,
Maudře uřjdil ge Pán;
Kdo ty stezky wyssetřuge,
Gimiž Bůh wsse stanowuge,
Tomu ge klič mocný dán,
Aby w chrámě maudrosti
Shledal gegich wzácnosti.

Chlapec.

(w Hump. 1817.)

Gak gsem byl maličký
Gako ta růžička,
Říkala matička
Moge: Tys sprostičký,
Newinná hrdlička!
Teď negsem maličký;
Tak wssecko utjká! —
A nemám matičky,
Mně wjce neřjká:
O, gak gsi sprostičký!

Wýhoſt.

(we Wjdni 1816.)

Měg ſe dobře Mládo!
Dobře na wěky;
Srdce mé ti rádo
Přege ſtěſtj, Mládo!

Nechci láti tobě,
Že gſi láſku ſwau
Změnila w tě době;
Ginému, ne tobě.

Ljcoměrné ſhodě
Přičtu winu gen,
Wſſudy, ſedě, chodě
Lát chci mrzké ſhodě.

Pozdě znám tě Mládo!
Konec naděge!
Srdce mé ti rádo
Promjgj, ó Mládo!

Ach! kdy w loktech ſwého
Chotě ſpočineš,
Zpomeň neſſkaſtného
Mne milence ſwého.

Před zkaušbau ſſkolnj.
(we Wal. Mezříči 1820.)

(pro djtky)

Wácnj wjteyte nám hoſti!
Welmi wáš ſi wážjme;
Waſſj drahé přjtomnoſti
Dáwno giž ſe těſſjme.

Zaſe přiſſla ona chwjle,
Zaš naſtane zkauſſenj;
Očekáwámeť ho mjle,
Gaké to potěſſenj!

Že nám ze proſpěchu ſwého
Možná aučty ſkládati,
A wám z umyſlu celého
Swau wděčnoſt dokázati.

Ano zřegmě poznáwáme
Užitek ze cwičenj,
My též na myſli ſwé máme,
Gak ſe pilnoſt odměnj.

Děkugem wám, rodičowé!
Za waſſe pečowánj;
Djky wám, učitelowé!
Za waſſe nabádánj;

Děkugem wám, dozorcowé!
Genž náš proſpěch cenjte;
Děkugem wám, přjznjwcowé!
Kteřjžto náš ſſetřjte.

Pozorugtež trpĕliwĕ
Co a gak to umjme;
Ať w odpowĕdjch horliwĕ
Wûli wassi plnjme.

Láska.

(w Hradci Kr. 1817.)

Láska straží, láska blaží
Wssudy twora každého;
Tam kde parno twáři smaží,
Má milenka milého:
Wsse, co lásky požjwá,
Blaženostj oplywá.

Kdo se stánku lásky sstjtj,
Mjgj heslo radosti;
Kdo giž sladkau lásku cjtj,
Cjtj radost w hognosti:
Když ho žalost trápjwá,
Láska mu gj sladjwá.

Zhasni swĕtlo přirozenj,
Nedey slunci sluncem být;
Wypuď lásky žádostĕnj,
Nedey srdci lásky čjt:
Swrhneš tworstwo wsseliké
W propasť bjdy weliké.

Plawba.

(w Náměſſti 1820.)

Krautj ſe bystrá
Ladem wodinka,
Na nj ſe haupā
Nowá lodinka.

Neš mě lodinko!
W letu zlehaunka;
Garnj wětřjnku!
Wěg mi ztichaunka.

A ty ſlunéčko!
Chtěg pomeſſkati,
Abych gen widěl
Kudy plowati;

Kudy plowati
Mám ku ſwé Běle;
Srdce mi tluče
Radoſtno w těle.

Ona giž na mne
Bázliwě čeká.
Řekni gj, řeko!
Ať ſe neleká.

Tu růži pěknau
Ze ſwé kwětnice,
Darowati chci
Milé děwčičce.

Zawěg wětřjnku!
Neš mě giž, řeko!
Mámi ke ſwé milé
Geſſtě daleko.

Na dětinſtwj.
(w Praze 1814.)

Ty drahá chwjle minulé mladoſti,
Kde twůg kljn twořj newinné radoſti?
Kam neſtálého wěku hnulo žjdlo
Twé rychlé křjdlo?

Když ukonauſſen na lůně matinky,
O ni ſwé autlé opial gſem ručinky,
A ona k ňádrům ſwého milka zwedla,
Mile naň zhlédla.

Neznage lidſké lſti a newěrnoſti
Čil gſem ſwůg žiwot w nekalné blahoſti,
Neznage záſſtj, přeplzké zloty,
Ljčené pſoty.

Tenkráte ſměle mohl gſem każdému
Důwěřowat ſe třebaš i zrádnému,
Newěda gak ſe rozumný twor ſnjžj
Pod hřjcha tjžj.

Djwka chytrá.
(w Hradci 1818.)

Zakwětá hruſſtinka
Na kolmém wrſſjčku;
Weyš ſtogj holčinka,
Kwjtky má w koſſjčku.

„Dey mi, ó děwčátko!
Co to máš w koſſjčku,
Gá ti dám gehňátko,
Co zde mám w křowjčku.“

„Měg ſi ſwé gehňátko
W ſtinowém krowjčku,
Wjm že chceš děwčátko
Šálit w audoljčku.

Kdybych ſſla s iwrſſjčku,
Tiſkna mi ručinku
Dalbys mně w krowjčku
Auſkočně hubinku!“

M- Bratru Wáclawowi.
(w Brodě Něm. 1814.)

Tys wzor ſpokognoſti prawé,
Gednánj twé ſamá ctnoſt;
Newyklauzne ſlowo lhawé
Zuſt twých, newygde ni zloſt.

Gſa mi příkladem a můdrem,
Učils mne znát prawdy moc;
Bych ſwým wlaſtnjm nebyl ſſkůdcem,
Zahnal předſudků wſſech noc.

Dey Bůh ſwatý w zlatém letě,
By kwět' žehnaný twůg wěk;
Ať blažj tě wſſe na ſwětě:
Tentě mého ſrdce wděk!

Rada.

(we Wjdni 1820.)

Lidko! nechoď do leſjčka,
Nechoď ſamotná;
Může ſe ti něco ſtáti,
Djwko miloſtná!

„Proč bych neſſla do leſjčka?
Gá ſe nebogjm.
Hocha, by ſwatým ſe ſtawěl,
Rázně oſſidjm.“

Ale djwko newěř ſobě,
Wſſe ginák ſe dá,
Než ſe ſrdnatá Liduſſko!
Tobě podobá.

„Půgde ſe mnau do borečka
Máti zlatinká!
Nebude za mák ſe báti,
Dcera malinká!“

Ale máti poodegde,
Djwko rumenná!
K ginochowi přiwineš ſe
Wſſecka zmámená.

„Nechci, nechci do leſjčka
Straſſliwého gjt,
Chci gen ſtále, doma ſtále
U matinky bht.“

Ke gméninám F.

(we Wjdni 1820.)

Slunce za hory se skrylo,
Wssudy wůkol temno bylo,
Když gsem wčera w hági byl;
I hledal gsem shodné kleſty,
Abych nasſel přjmé ceſty,
Abych dlauho neblaudil.

W tom gak na prawo se bljjjm,
A wsſe kolem sebe zhljjjm,
Uzřjm cosi zdaleka:
Chrámek skrownè uſtawenỳ —
Ay tu duchem wytržený
Odtuſſjm ſi zhluboka.

Swětla gasná plápolala,
Utěſſenè rozdnjwala
Gimi se ta kragina;
Hlasy nebeſkè tu pěly,
Haufy zlaté mjlo znělỳ,
Gaká mi to nowina.

I gdu bljže, na prah kročjm,
Hledjm bystře; co tu zočjm?
Gakỳ nápiſ ohnivỳ!
„Ke gméninám Fiſſerowi,
Upřjmnému wlaſtencowi.“
Toť mi užaſ dotkliwỳ!

Kolem Uměny tu ſtály,
A na zwučné harfy hrály,

Prozpěwugjc ke cti twé;
I gá s nimi prozpěwowal,
Aż se chrámek pohybowal,
Mocně bilo srdce mé!

„Bohowé mu stále přegte!
W geho stezky růže segte!“
Pořáde hlas tento zněl; —
Aż noc zwala k oddychánj,
A gá celý we plesánj
S Umkami se rozessel.

Želánj.

(w Hradci Kr. 1818.)

Ó, by růže spokognosti
We twé stezce wykwetla!
By ti ruka blaženosti
Wonný wěnec upletla!

Růže a djwky.

(w Hradci Kr. 1818.)

O, holčinky!
Gen wzezřete,
Z té růžinky
Si přjklad wezmête.

Wy, milostné holčinky!
O, buďte co růžinky.

Hle, tato růžinka
Ge hezká rostlinka:
Má krásné twařičky
Gako wy listjčky;
Kde wšak ge růžička
Tu wězj sstjpička;
A ať růže odkwete,
Přede se sstjpka nesmete;
J wy děwčinky!
Chowejte sstjpinky
Drahé stydliwosti
Proti podwodnosti!

Miloslaw a Lidka.

(w Hradci Král. 1818.)

(Powjdka.)

Djwky! genž gste ljtostné,
Dobré srdce máte;
Osud lásky žalostné
Potud málo znáte:
Slysste, co chci zpjwati,
Mohlybyste pykati,
Když se lásce wzdáte.

Tam, kde bljže Lipnice,
Pustý Worljk*) stogj,
Bydlela kdys dewčice,
Giž gi nebe kogj;
Rodu byla sprostého,
Wzhledu ale sličného,
Co nás láskau pogj.

Miloslaw pán na hradě
W mládeneckém stawu,
Zře gi gednau na sadě,
Má gj plnau hlawu;
Bez nj nemá pokoge,
Pro ni by táh' do boge,
Do krutého dawu.

*) Bljže mé otčizny Humpolce w Čáslawském kragi mezi Brodem Německým a Pelhřimowem.

Bylťe w prwnjm rozkwětu,
Plný geſſtě ſjly,
Nemohʼ láſky předmětu
Odporowat chwjli;
Gj gen drze ſlibuge,
Že gj wěrně miluge;
Že ge Zeman, wj=li?

Krásná gako růžinka
Mágowého času
Byla tato děwčinka,
Wſſecku wábjc chaſu.
Gako angel hezaunká,
W twáři co ſujh bělaunká,
Přjgemného hlaſu.

Podlé welké ſtudnice
Zhljdʼ gi z gara ſtáti,
Spjſſiw k milé děwčičce,
Počal ſe gi ptáti:
„Děwče! božſké, milené,
Čáko duſſe ztrápené,
Chtěla=bys mně přáti?“

Oči ſtudem ſklopila,
Rděly ſe gj twáře;
Tjm ſe mu wjc ljbila
Gako zornj záře,
Čjm wjc ona zbraňuge,
Tjm wjc k láſce zbuzuge,
K ſobě wábj lháře.

Takéž ona cjtila
Křehkého gſauc těla,
Že gi mocně ranila
Amorowa ſtřela,
Ráda w žaſném obgetj
Miloſti ſe poſwětj,
Když gen milka mêla.

Bleſkem ſláwy ſſálena,
Genž gj mozkem wrtj,
Holka k ſwětu zrozená
Newiny kwět ſmrtj.
Tone w moři blahoſti,
Newj že tjm w rychloſti
Paupě ſſtěſtj drtj.

Často přjliš daufáme,
Nepomnjce na to,
Že gen w letu lapáme
Bublinkowé zlato;
Dřjwe než ſe nadêgem,
W žaloſtnoſt ſe podêgem,
Neſtogj to za to. —

Zazněl hlahol powěſti
Wůkol, w ſſjři, w dáli:
Kdoby ſe chtěl wyneſti
Na peruti chwály;
Aby mužně bogowal,
Nepřjteli wzdorowal,
Genž ſe rauhal králi.

Wznikne w mladém rekowi
Nezkussená tauha,
Chce se rownat Žižkowi:
Tak ať řeknu zpauha;
Chce se rychle wynesti
Na peruti powěsti,
Což se stáwá zdlauha.

Otec hořem běduge,
Matka slzy cedj,
Lidka hlawu skloňuge,
K nebi prosjc hledj:
Ani hrozné prosenj
Geho mysl neměnj,
Na koni giž sedj.

„S Bohem, otče! matinko!
Dobře se tu měgte;
S Bohem, krásná děwčinko!
Rukau swých mi deyte;
Ač se od wás odděljm,
A to často oželjm,
Předce mi wždy přegte!" —

I gest wálky skončenj:
Rozcházj se pluky;
Přátelé w nawrácenj
Sobě tisknau ruky;
Mladý zeman z Worljka,
Škoda toho mladjka!
Mjgj bogné hluky.

Gak ta ſmutná nowina
W Čeſkau zemi přegde,
Gak gi ſlyſſj dẽwčina,
Žel ſe ſ želem ſegde;
Wſſecka hyne w ljtoſti,
Cedj praudy miloſti,
Že gj milý negde.

Dwakrát když ſe změnily
Na měſjci loky,
Tu ſe Lidce ſſjřily
Poznenáhla boky;
Že ſe gakſi změnila,
Welmi dobře cjtila,
Chybné láſky kroky.

Studem celá zmámená,
Newj co má činit;
Před każdým ſe čerwená,
Mnj, że chce gi winit;
Gak gen můże ukrýwá,
W žiwotě co ſpočjwá,
Genž ſe počal plnit.

Čaſ ſe chýlj k porodu,
Lidka mdloby cjtj,
Gde, wyzná tu přjhodu,
Gjž ſe welmi zljtj,
Wzácné Panj na hradě;
Práwě byla w zahradě,
Trhagje ſi kwjtj.

„Gak syn Wáš tu přebýwal,
Neměl bez mne stánj;
Za mnau wssudy chodjwal,
Chtě mne k milowánj,
Že gsem se mu ljbila;
A gá k tomu swolila,
Negsauc zlého zdánj.

My se spolu wodili,
On mne pořád hladil,
W mjsta tagná chodili,
Kde mi wssecko sladil;
On mě k sobě přiwinul;
Můg duch se w tom pominul,
K čemu Pan syn radil.

Od tě doby proměna
Gakáš na mně roste —"
„Totě lásky odměna,
Děwče! gakš ty prostě!"
Řekla Panj w náhlosti,
Zanechala w rychlosti
Odporného hostě.

Lidka padla, omdlela,
W tráwu hustau klesla,
W žalostnost se poděla,
Genž gi k hrobu nesla;
W tom že djtko zrodila,
Ani gesstě nečila
Přjrodnosti hesla.

Srdce trne úzkoſtj,
Panj k ſobě nedá,
Darmo dcera nuznoſti
Autočiſſtě hledá;
Otec ſyna prokljná,
Matka třeſſtit počjná,
Zaufá djwka bledá.

Běhá ſemtam ztrápená,
Kam ſe oči točj,
Klege djwka zmařená
Kam koli gen kročj;
K ſtraſſné přigde hlubině —
Tulje k ňádrům newině
Hu! tu do nj ſkočj.

Hrad Worljk.

(w Hradci Král. 1818.)

Ó, wjteyte mi wážné zřjceniny!
Ty mjsto nenucených saucitů,
Kde w duchu pjljm w děgů dáleniny,
Tam w lůno ssedoslawných obytů.

Guž nepohodné rámě času hlodawého
Twé zohyzdilo ohrady,
Předc hněwu kazitele zůřiwého
Twé silné wzdorowaly základy.

Ty posud wážně pneš se, okrassluge
Nám tuto smutnau kraginu;
Gak uděssené pautnjk pozoruge
Tu nenadálau tady nowinu!

W tom mjstě pustém snad i syna swého
Kmet čestný k lásce České měl,
A z srdce wlasti wěrně oddaného
Tak rozhorleně k němu děl:

„Můg synu! staniž se swých předků hodným,
Buď ctnosti skalau, zastaň wlast;
Swé mysli neroď dáti činům swodným,
A mužně zmáhey každau strast.

Bog zwěstug ossemetným nepřátelům,
Braň blahodarnau swobodu,
Soč zkázu wěčnau mjru russitelům,
Od Wlasti zwracug nehodu!

Hag práwo newinnosti, práwo ctnosti,
Meč krwj zkrausseného nezbrocug;
A nepozdwihug mysli k honosnosti;
I z nesstěstij giných se neradug!

O, gestli wjtězně sem k otci swému
Se wrátjš padna w obgetj:
Tu wraucně přiwinu tě k srdci swému,
Mé žehnánj tě poswětj!" —

O, hrade pustý, památko mi swatá!
Zde často w paměť sobě uwedu:
Že wsse, i čemuž kyne sláwa zlatá,
Swým časem nagde gistau pobědu.

Zpěw Weſelého.

(w Humpolci 1817.)

Dokud geſſtě žigu,
Pokud mohu zjwat:
Dotud chci gen pořád
Milowat a zpjwat;
Dotud chci gen ljbat
Hezké holce twáře
Aj gj budau hořet
Gako gitřnj záře.

Kdyby počal na mne
Neſſtěſtj měch wáti,
Předce chci ſe wždycky
Nadowat a ſmáti.
Gak mi žluté wjnko
Do pigádka teče,
Tu mne mine ſtaroſt,
Tu mě nechá péče.

Tu ſe tworſtwo celé
Na mne počne ſmáti,
Nechtělbych té chwjle
Za celý ſwět dáti.
Wždyť i naſſi předci
Wjno pjwáwali,
O, gak po napitj
Dobřj bywáwali!

U kolybky.

(we Wjdni 1819.)

Hagey dĕtátko mé!
Hagey drahaussku můg!
Očinky zamkni swé,
Polož hlawinku swau.

Koljbati chce twá
Matinka pečliwá,
Tě bedliwým okem
Spěcj opátrowat.

A snjčky rozmilé
Do ausska sseptati
Chce, bys libě spalo;
Kdy gak we předgařj
Se paupě rozwjgj,
Procitne djtko mé,
Hubinku nassplulj;
Do náručj wložjm
Tebe zlataussku můg!
Wřelau ti ljbku dám,
A smjssky nahradjm.

Propuſt.

(we Wjdni 1820.)

Znáš-li tuto konwalinku?
Znáš-li tento páſeček?
Znáš-li tu z wlaſů gehlici?
Znáš-li tento wěneček?

Coš mi na památku dala,
Že mne wěrně miluješ;
Ach, teď nedbagjc památky,
Giného ſi zwoluješ.

Mjlo ſlunce zapadalo,
Chlad liby ſe kolotal,
A ſlawjček we křowjčku
Žaloſtiwě ſtěhotal:

Gak gſi láſky ſliby wřelé
Třikrát opětowala,
A na důkaz uprjmnoſti
Uſtaš mi celowala.

Wezmi dárky ſwé ſi nazpět,
Nelze mi ge widěti,
Aby mne twoge newěra
Spjſſe wyſſla z paměti.

Wýpowěd.

(w Hradci Kr. 1818.)

Wasse spolky,
Milé holky!
Nechci wjce hledati;
Žádná w swětě
Z wás nekwete,
By mohla mne zklamati.

Wasse spolky,
Milé holky!
Negsau welké platnosti;
Wasse rada
Gest gen zrada
A nám genom k žalosti.

Wasse spolky,
Milé holky!
Na srdce mi negdau wjc;
S Bohem buďte,
Zdráwě suďte,
Proč si wás newssjmám nic!

Miloň upěgjcj.

(we Wjdni a Nám. 1820.)

(Skotopaſka.)

Proč mne djwenko milá! newidjš ach! ráda na paſtwě,
Přibljžjm=li ſe gá k tobě? a proč když ſe tě táji:
Uzřelališ mé po ſkalinách tu ſe taulati gehně?
Ukrutná ty mlčjš, uſedá moge ſrdce žaloſtj.
Dobře mi ach! rozumjš, kdy ſe táji na gehně pozaſſlé.
Braw můg krotký geſt, a nerad z aulehle wybjhá;
Toť gen láſky winau, a winau twau, Rodko miloſtná!
Ty kráſnáš na pahorku milá, an ſlunce wycházj,
Děwčino modrookáá! w bjlém co kwětnice rauſſe.
Mé tauzj tobě ſrdce, okem ſi ho podgala láſky;
Proč wěrného ſe mě wzdaluješ, mne i málo ſi wſſjmáš?
O, gak ráð tebe mám, i raděg než wčelka medunku.
Na břehu mám ti ſalaš wrbowau, a zahrádku malinkau,
Kdež we ſtjnu libém ſnjdám i za parna ſpočjwám;
Sladké mljko co ſtred čiſté w nádobce ořeſſné;
Třeſſně i čerwenawé co twé uſtjnka hebaunké.
Pěkně na rákoſowau ſ pěti djrkami pjſſtalu hlaſnau
Hráti umjm, a zpjwati whod, paſtewkyně ſličná!
Lib=liž tento uchyſt tobě můg, milugeſli mě wěrně,
Geſtli genom ſe upeyyáš, ſtádce w gedno ſeženme.
Se mnau, děwče zlaté! w gedné chyžince obýwey,
Wemenaté ſe mnau dog owce a gehňata hljdey;
Se mnau, ach! gakowé ſnaženj náš w djlo zanjtj:
Strog mi wečeř chutnau, kdykoliw ſe z lauky nawrátjm.
Gak mi z rukau ladných gjdlo wſſe twých bude chutnat! —
Wſſak co nynj sobě neſmyſlný gen na hru zameyſſljm?
Chcit weſelit ſe z láſky, či wjm, co za růže přináſſj?
Kam nerozum tě zawádj twůg, owčjři nehodný!

Práce zanedbáwáš pilně, marnosti schowjwáš:
Láska nutit se nedá, nucená což platna ge láska?
Rownè srdce hledáť gasnè oko, twáři radostnau.
Pilnè radèg hljdey owcj, ostatnè spokog se,
Že snad hezèegssij tobè někde milenka zawjtá,
Té zapomeň cele, genž milowat tè nemůže upřjmně.

P. Doležálkowi.

(we Wjdni 1820.)

Gaká pjseň swětle prawj?
Gaká hudba zwěstuge?
Co se wolnè w srdci nassem
Wděčnosti zobrazuge.

Ať si sprosták na minutu
Uznalosti zawjtá,
Láska má ge bez proměny,
Hodin auzkých nečjtá.

Ale pro zwyk wesstjpený
Chci tjm praudem plowati,
Krom že krátce z upřjmnosti
Chci swau kyžbu konati.

Strastnè chwjle w starém roce
Ať wám nowý naprawj!
Ať dny wasseho žiwota
Wlastenectwj oslawj!

Wýzow.

(w Hradci Kr. 1818.)

Přigď má Bělo! gak gsi přisljbila,
Snažně chci tě tady očekáwat,
Na každinký ssustot pozor dáwat;
Snad mne sladká řeč twá nezmeylila?

Snad by djwka má tak zrádná byla?
Nechtěla bys wraucně milowati?
Abys wěrné srdce omámila,
Gala gsi se lstiwě slibowati?

Nynj měsjc w audolj se njžj,
Swětlo slabé wůkol zaněcuge;
Gdeš-li? — Srdce trne, giž se leká;

Co to za stjn? Kdo se as to bljžj?
Heslo drahau Bělu zwěstuge —
Nenadarmo srdce mé gj čeká.

Prwnj láſka.

(w Hradci 1817.)

Řekni pak mi dĕwčinko!
Proč gſem ſe tĕ ſtydĕl?
Gák gſem tebe onehdy
Blijže ſebe widĕl.

Twáři ſe mi zardĕly,
Wſſecka ſjla kleſla;
Stál gſem gako na moři
Plawitel bez weſla.

Nemohl gſem promluwit
K tobĕ ani ſlowa,
Chtĕ ſe na tĕ ohlédnaut
Zahořel gſem znowa.

Chtĕl gſem ti ſe zaljbit,
Bys mne ráda mĕla,
Ale k mému neſſtĕſtj
Uſta oněměla.

Co gſem tebe uwidĕl
Od onoho čaſu,
Mjgjm wſſecko weſelj,
Mjgjm wſſecku chaſu.

Genom wnitřnj boleſt mĕ
Srdce pořád ſaužj,
Které po twé utĕſſe
Uſtawičně tauží.

Pogď mne milá potěssit,
Potěš ztrápeného,
Neb gsi sama původem
Toho želu mého.

Tebau genom srdéčko
Wraucj zase zjige;
Nebo tobě spanilá
Děwussko! gen bige.

Práce.

(w Hradci 1817.)

Gak mile práce oblažuge,
A w cestu sype růžinky,
Zlau nedužiwost zapuzuge,
A zářj ljčj twářinky.

Tak lehauninký chystá sen,
Krew čistau w žilách zachowáwá,
I sprostě krmi ljbost dáwá;
Ta činj zdrawě tělo gen.

Kde ona, tam se nezdržuge
Trud, prázdnost dusse, trampoty,
Též milý oddech poskytuge,
A sege sjmě lepoty.

Ai! s chutj k práci, nedleme!
Hle! wábně na nás kyne!
Že sstěstj z práce plyne,
To živě pomněme.

P. Porubſkému a choti geho.

(w Humpolci 1817.)

Gak mjlo ſrdce wljdné k rownému ſe wine,
A obé w blahoplodném utěſſenj plyne;
Tu ſkuhragecj hoře w mjik ſe odſtraňugj,
Gen pocitowé přjzně žjly naplňugj.
Tu zamračené ſe trudem wyſlonj čelo;
O gak by w tomto plesu ſwraſknauti ſe mělo?
Swět w proměněném bleſku na nás pokynuge,
W něm hodně dlauho žjti, wůle owětuge.
Gak často wyniká mi radoſt w waſſem kole!
Gak často zapomjnám u wás na newole,
Genž zatrpčugj žiwot, w ſwodné hlaubky wodj,
A tiſjc prázdných widek, tiſjc tauženb rodj.
Zde neklamawým ſlibem wſſecko ztwrzugeme,
Čjm k auſtrannému wděku čile směřugeme.
Kde wděčnoſt ochotliwau wděčnoſtj ſe ſplácj,
A honoſnoſti zrádné trůny plzké kácj.
Co wjce bližniwoſti ſwazky utužuge?
Co k laſkawoſtem zwolným ſrdce powzbuzuge,
Než wděčnoſt, ono kauzlo ducha ſſlechetného,
Genž hledá w činech zbožných towaryſſe ſwého?
Proč hrdj zaſlepenci blaženoſt ſi kalj,
A na ſe časné muky umyſlně walj?
Proč důtku přirozenj wlažně přecházegj?
Gen w zlatu hemžjcjm ſe ukog nacházegj.
Gak mnohý wrátký člowěk chlubným duchem gatý
Tak hnuſně potupuge ſwazek lidſtwu ſwatý,
A twářj plnau pýchy nad giné ſe bočj,
A kdo mu neotročj, tomu zkázu ſočj.
Gaks mýlen ſmrtelnjče, an tjm ducha bawjš,
A na podnožj lidſkém ſláwu ſwau ſi ſtawjš,
Kam nerozum twůg cwálá? proč ſe prohřeſſugeš?

Proč od swé blaženosti tak se odwzdaluješ?
Co platno zhostiti se spasné dowěrnosti,
A mané srdce zadat strastné samotnosti?
O blaze, třikrát blaze wám, že podál tomu
Gen w lásce sstěstj máte, nesskodjce komu,
Že prawau cenu čisté sslechetnosti znáte,
A swětlým přeswědčenjm wůli swau gj dáte.
O, by wám ruka sstěstj stále lahodila!
By kwjtjm wonným wasse stezky ozdobila,
Ať blahodárná ruka božj milostnosti
Krok každý žehná wasstj welemyslnosti.

Pohádka.

(we Wjdni 1817.)

Z pěti pjsmen utwořeno
Gest mé gméno:
Prwnj tři když wyřeknu,
Zočjm obraz žalosti;
Posledních dwau když se dotknu,
Přicházj mně k powědomosti
Štěbet ptactwa známého;
A to wesměs wýznam gména celého.

Blbý, hlaupý.

Klid, pokog; klidný, pokogný.

Kmet, ſtarý muž.

Lepota, ſličnoſt, uſſlechtiloſt.

Lýh, (Geiſt) k. p. meydlowý (Seifengeiſt.)

Mjr, pokog.

Mok, mokro, ſlzy.

Nerod, nechtěg.

Otěže, uzda, řemeny.

Poklid, pokog; poklidný, pokogný.

Slaſt, ſladkoſt citu. (Wonne.)

Sled, ſſlepěg, ſtopa, krok.

Stěžege, háky u dweřj, (Thürangel.)

Trud, trudný, trudnoſt, těžký, těžkoſt práce, zármutek

Tuliti, přituliti, tiſknauti, přitiſknauti.

Weřege, trámy we dweřjch; (Thürpfoſten.)

Weſna, garo.

Wicher, wichřice, bauřliwý wjtr.

Zádumčiwoſt, zahlaubawoſt, zamyſſlenoſt.

Zápoliti, zápaſiti.

Želánj, přánj.

Žjdlo, přámen.

W Hradcy Králowé 1821.

Pjſmem a nákladem Jana Fr. Pospjſſila.

NOT REMOVE
ROM THIS POCKET

NTO LIBRARY

ek Dobromysl
Basne prwotinne

PG
5038
T7W4

Trnka, Frantisek Dobromysl
Wesna, ci, Basne prwotinne
F.D. Trnky

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 19 25 09 008 2